

Peter Seeberg

Bipersonerne • **Fugls føde**
Eftersøgningen og
andre noveller • **Hyrder** •
Dinosaurussens sene
eftermiddag • **Argumenter**
for benådning • **Ved hævet** •
Om fjorten dage • **Rejsen**
til Ribe • **Halvdelen af**
natten • **Øvrige noveller**
og kortprosa

Gyldendal • Det Danske
Sprog- og Litteraturselskab

Bulen

Locke sneg sig langs væggen med fluesmækkeren loftet til slag.

En lille skare på syv-otte fluer, hvoraf fire (to og to) var optaget af parringsakten, sad endnu tilbage i hjørnet ved verandadøren, bag gardinet.

Locke sigtede, forudfulte fluesmækkerens bane, samlede sig til beslutning og lod så plasticpladen fare fremover i et vældigt dask.

En flue steg svirrende til vejrs.

»Syv,« mumlede Locke næsten tilfreds, »syv i et slag.«

Han afsøgte væggene. En enkelt ubekymret flue krydsede undersøgende rundt på det hvide loft. Han listede sig hen under den, måtte op på tærerne for at nå loftet, det var vanskeligt, men han bed tænderne sammen, svirpede opad, men ramte kun fluen overfladisk, den krængede sig ud under smækkeren, fik vingerne spilet ud, men så var han over den igen med nok et lille dask, der ramte den over bagkroppen, men endnu kunne den kravle, den skulle have det sidste dask, så var den færdig, han skrabte den ned fra loftet. Dasket havde ikke været blidt nok.

»Sikken lille sejglivet satan,« mumlede han.

»Lad dog være,« sagde Trutti, der rørte i en gryde med saft.

»Fluerne skal udryddes,« sagde Locke.

»De par stykker,« sagde hun.

»De irriterer mig,« sagde han. »Jeg ønsker, at køkkenet skal være rent, når jeg sidder her. De summer og de parrer sig. Skal jeg finde mig i, at de parrer sig for øjnene af mig?«

»Hvad så?« sagde Trutti, »det er vel kun dejligt at se på.«

»Man kan jo alligevel ikke se det rigtigt,« sagde han, »man kan kun se, at det må være det.«

»Lad dog de fluer være,« sagde Trutti, »tag det roligt.«

»De kommer i maden,« sagde han og rejste sig.

Han sneg sig mod væggen. Der var én. Han ramte den præcist. Og der én til. Også den faldt. Det regnede med fluer. Og én ved døren. Den skulle dø, men den var forskræmt, på en fordelagtig måde, den havde kulden i kroppen endnu, de fine nerver. De, som havde været i varmen for længe, blev dovne og sikre på sig selv. Fluen lettede, da han kom ind på livet af den, den gennemfløj hele køkkenet som et lille skolefly, søgte langs væggen, gik diagonalt tilbage mod verandadøren, gik langs med vinduet, som den stødte let mod, tumlede tilbage, men rettede sig op, fløj diagonalt tilbage mod entrédøren.

Locke var ved at få fluejægerens krampe i halsmusklerne.

Kunne intet friste den? Var der ikke et eneste sted i køkkenet, der var godt nok til den at sidde på?

Den fløj ud i entreen, den steg lidt op i trapperummets luft, mistede højde og gik i retning af lampen, som den omfløj og atter begyndte at omflyve. Da søgte den endelig ro på den polygonale glasskærm, som den undersøgte i meget korte og tilsyneladende noget desorienterede løb. Det var en helvedes flue.

Locke stod under lampen og overvejede, hvorledes han skulle ramme den. Skulle han jage den hen til et andet sted, eller skulle han slå den forsigtigt og præcist, så lampen ikke kom i svingninger. Han turde ikke risikere at lade den flyve, den kunne finde på alt.

Han ramte den med et let slag over ryggen. Den faldt ned, men lå og drejede sig med alle benene gestikulerende. Han trådte på den.

»Du må feje fluerne op,« sagde han til Trutti.

»Om lidt,« sagde hun halvvrangent.

»Nej, med det samme,« sagde han, »jeg kan ikke holde ud, at de ligger og flyder alle vegne.«

»Nå,« sagde hun og tog kosten og fejebladet ud af skabet.

Han satte sig ved det hvidmalede køkkenbord med den ene hånd på bordet. Han så sig om i køkkenet.

Der var igen én henne ved døren. De kom ind den vej. Han måtte have tætnet døren, men så ville de komme ind ad vinduet, også selv om han tætnede. De ville komme ind alle vegne, selv om han tætnede. Fluerne havde en evne til at gøre sig helt flade, så de kom ind ad de mindste sprækker, hvis de da ikke blev født derinde. Locke så det bøvnlende liv af fluer for sig, flueæg, der svulmede op og sprængtes, og dystre,

hornede fluehoveder, der drejedes frem og så med kuglerunde øjne. Han hadede fluerne. De satte sig på hans læber om natten, de løb hen over hans pande, de blev filtret ind i hans hår om morgenen og svirrede og skabte sig. Han havde ikke givet dem lov til det.

»Lad nu være med at slå flere fluer ihjel for i aften,« sagde Trutti arrigt, da hun kom ind, kastede ligene i affaldsposen og kylede tingene på plads.

»Lad være med at skabe dig,« sagde han og trommede i bordet.

Han sad lidt og faldt hen, blide øjeblikke, hvor hjer-
nen stod absolut stille. Så rejste han sig, fløjtede et par takter, tog fluefangeren fra bordet og gik hen til vejrindadøren. Han drejede på nøglen, på håndtaget og skød døren op. Der sad de. Fire-fem fluer forsaml-
let, fortumlet opvågnende ved hans pludselige handling, sidelæns kravlende i halvløst og halvkulden.

»Kom og se,« sagde han til Trutti, »her sidder fem. Det er denne vej, de kommer.« Hun kom nølende.

»Ikke andet,« sagde hun.

»Det er herfra de kommer,« sagde han, »vi spærrer døren, vi får en stor plade sat for, så de ikke kommer ind. Vi ringer til snedkeren i morgen og får det ordnet. Så får vi ingen fluepletter på væggene mere.«

»Nå ja,« sagde han, da Trutti så på ham, »det hjælper måske ingenting.«

»De er så fantastisk udspekulerede,« sagde han, »man skulle lave et helt tæt hus.«

»Som man ikke kunne komme ind i,« sagde Trutti.

»Der kunne være en sluse, hvor man blev overspro-

tet med DDT,« sagde han, »så fik man et rent hus.« Han lod fluerne være. Lukkede døren.

»Jeg går ud og sætter bilen ind,« sagde han lidt efter.
»Locke,« råbte hun til ham, da han var på vej gennem entreen.

»Locke,« råbte hun igen.

»Locke.«

Han vendte om.

»Du, Locke,« sagde hun, »der er blevet lavet en bule i bilen.«

»En bule,« skreg han.

»Ja,« sagde hun, »en lille bule.«

»Lille eller stor, hvad rager det mig,« sagde han, »hvem har lavet den?«

»Jeg ved det ikke,« sagde hun.

»Du ved det ikke,« sagde han, »hvordan ved du så, at der er lavet en bule?«

»Det var en stor bil, der kørte forbi,« sagde hun.

»Jeg stod ude ved fortovet og rev grusrabatten.«

»Så du ikke nummeret,« sagde han og tog hende i den ene skulder.

»Nej,« sagde hun, »bilen kørte så hurtigt, og jeg havde slet ikke lagt mærke til den, før jeg hørte det lille bump.«

»Det lille bump,« sagde han.

»Ja,« sagde hun, »det lille bump, da en jernkæde, der hang ned fra bagsmækken slog mod bagskærmen på din bil.«

»Hvorfor så du ikke nummeret på bilen,« sagde han og klemte hende i overarmen, »hvorfor så du det ikke?«

Du ville ikke, sig blot at du ikke ville. Du tænkte: Det har Locke rigtigt godt af.«

»Jeg kunne ikke,« sagde hun.

»Jo,« sagde han, »der var et tidspunkt, da du kunne, lige da du havde hørt det lille bump, da kunne du have løftet hovedet og set på nummerpladen og hentet en blok og skrevet det op med det samme. Men du var ligeglad. Du synes vel, at det ikke gør noget med en bule på bagskærmen. Sjuske.«

»Jeg kunne ikke, Locke,« sagde hun, »men tag det dog roligt, det er en meget lille bule, den er næsten ikke til at se.«

»Jeg flytter ikke den bil ind,« sagde han, »bilen skal stå, som den står, ellers tror politiet, at jeg selv har lavet bulen.«

»Bulen er meget lille,« sagde hun, »meget, meget lille.«

»En bule er en bule,« sagde han, »jeg ville ønske, at det ikke var min bil, der stod derude. Jeg ville ønske, at nogen ville komme og tage den rigtigt og køre den i smadder. Rigtigt i smadder. Den er ødelagt for mig. Totalt ødelagt.«

Hun så, at han var ved at græde.

»Gå dog ud at se på den,« sagde hun.

»Ja,« sagde han, »jeg skal gå ud at se på den.«

Han tog en lygte med. Han var ligeglad med den bil. Han ville ikke have den mere.

Han lyste på venstre bagskærm. Der var ingenting at se, han eftergik hele rundingen. Jo, en lille tommel-totbred afskalning af lakken helt ind til grundingen,

der lyste svovlgul igennem. Han ville ikke finde sig i det.

Det var dog for galt at lade en kæde hænge og svinge til alle sider efter en lastbil.

Han gik ind og forhørte hende om lastbilen. Den var hvid, den var stor, den havde siderne bygget op, som om den skulle transportere kreaturer. Hun syntes, hun havde set den før. Ja, nu hvor hun tænkte efter, så huskede hun, at den gerne kom hver dag ved samme tid, usædvanligt stor, rokkende hen ad den smalle lavelvej mellem de høje hække.

»Jeg bliver hjemme i morgen,« sagde han.

»Hvorfor ringer du ikke til politiet,« sagde hun.

»Jeg må have nummeret på bilen, forøvrigt er det bedre, at jeg taler med manden selv. Jeg standser ham.«

»Er det ikke bedre at lade det være,« sagde hun, »spiller det nogen rolle?«

»Spiller nogen rolle?« sagde han, »det er meget vigtigt. Skal sådan en lastbil køre rundt med en kæde hængende efter sig. Han slår jo folk ihjel på den måde. Men folk er jo så skødesløse. De lader det passere. De siger, det går nok. Men det går ikke. Jeg siger, det går ikke. Jeg hører ikke til dem, der finder sig i det, ikke i det mindste. Han skal komme til at betale en ny vogn.«

»En ny vogn?« sagde hun.

»Jeg bryder mig ikke om den vogn mere,« sagde han, »den er ødelagt for mig. Totalt. Jeg vil have en bil uden buler.«

»Det er den da også næsten,« sagde hun.
»Næsten,« sagde han, »puha, tror du, jeg lader mig nøje med næsten. Det, jeg skal have, skal være helt. Helt. Forstår du?«
»Skrig dog ikke sådan,« sagde hun.
»Ellers forstår du mig jo ikke,« sagde han, »du er en sjuske, du kan tale selv det værste svineri. Jeg kan ikke og jeg vil ikke.«
»Nej,« sagde hun.
»Sig mig ikke imod,« sagde han, »sådan vil jeg have det.«
»Vil du ikke have en kop kaffe?« sagde hun.
»Nej tak, jeg skal tænke.«
»Du skal vel i seng?«
»Nej, jeg bliver oppe i nat, jeg sover ikke alligevel.«
»Vrøvl,« sagde hun.
»Jeg bliver oppe.«
»Du skriger, så naboerne snart kommer.«
»Lad dem komme,« sagde han, »det er vel dem, der har lejet chaufføren til at lave den bule i vognen. De er så gule og grønne af misundelse over den vogn. De gider ikke lade deres vogne passe ordentligt, men de gider nok misunde andre deres pæne vogn. Lad dem komme, jeg skal sige dem, hvad jeg mener om deres svineri.«
Trutti satte ting på plads. Han satte sig ved det hvide malede køkkenbord med hånden under hovedet. Lidt efter gik hun, uden at sige noget, ud i badeværelset, hvor hun altid lagde tøjet og tog sig et aftenbad.
Han rettede sig på stolen. Han fik den idé, at han ville sidde rank som et lys hele natten.

»Hvorfor sidder du sådan,« sagde hun, da hun kom ud af badeværelset, »er du syg?«
»Jeg sidder sådan, fordi mennesker skal sidde sådan. Hvad ligner det at sidde og falde sammen.«
»Gå dog i seng,« sagde hun, »bulen er jo næsten ikke til at se.«

Ikke til at se,« sagde han og sprang hen til skabet og tog en hammer ud, »kom og se.« Han løb ud af døren, hen ad fliserne, faldt halvvejs over lågen, irriteredes over, at han ikke kunne få låsen op og råbte til hende, at hun skulle komme.

»Se så,« råbte han, da han så hende komme med den hvide natkjole flagrende omkring sig.

Han lod hammeren drøne ned over skærmen.

»Nu er den bule måske så stor, at du kan se den,« sagde han, »nu er det måske så meget, at du heller ikke bryder dig om den bil mere.«

Hun holdt hænderne stift samlet under brystet, pressede en finger ind i hjertekulen.

Han løftede hammeren påny.

»Det er nok,« sagde hun, »jeg bryder mig ikke om den bil mere. Bulen var allerede stor nok i forvejen.«

Han gik rundt om bilen, stod og så på den forfra. Han havde kørt så lidt i den, han havde skånet den.

»Nu er den bil ødelagt,« sagde han tyk i mælet.

»Kom Locke,« sagde hun og lukkede lågen op for ham, »kom ind og få en kop kaffe.«

Halvvejs inde brast han i gråd.

»Hvorfor bliver alle mine ting ødelagt,« sagde han hulkende.

»Bilen kan jo repareres,« sagde hun.

»Jeg bryder mig ikke om den mere,« sagde han,
»den er for tynd i blikket, den skulle ikke komme til
at se sådan ud for så lidt.«

»Nej,« sagde hun, »blikket er for tyndt på de nye
biler.«

Peter Seebergs romaner, noveller og kortprosa
Eftersøgningen og andre noveller
1. udgave, 1. oplag

Tekstudgivelse og noter ved Jeppe Barmwell
Efterskrift ved Bjarne Sandstrøm

Tekstgrundlag: 1. udgave, 1. oplag, 1962

© 2017 Det Danske Sprog- og Litteraturselskab og Gyldendal

Redaktion: Jeppe Barmwell, Jesper Gehlert Nielsen og
Anders Juhl Rasmussen

Tilsyn: Ebba Hjorth, Lasse Horne Kjældgaard og
Erik Skyum-Nielsen

Omslag: Ida Balslev-Olesen

Sats: Sven Reiner Johansen

Tryk: Specialtrykkeriet Arco

Papir: Munken Print Cream, 100 g 15

Bogbinder: Specialtrykkeriet Arco

Oplag: 1000

Udgivet med støtte fra Velux Fonden

ISBN 978-87-02-23486-2

Printed in Denmark 2017

dsl.dk

gyldendal.dk

